

TEKST 76: William af Tyrus: Et kristent kvarter oprettes i Jerusalem, 1063

Den kristne ærkebiskop og krønikeskriver, William af Tyrus (1130 – 1186) skrev et værk om Jerusalems historie, der bl.a. omhandler tiden før og under korstogene. Under kaliffen Mustansir (ca. 1054) blev det besluttet, at Jerusalems bymure skulle restaureres. En del af dette arbejde skulle
5 *bekostes af byens kristne indbyggere. De kristne havde dog ikke midlerne hertil, og henvendte sig derfor til byens guvernør:*

Ydmygt og med tårer bad de ham om at pålægge dem en opgave, der stod mål med deres for-
måen, for de var ganske ude af stand til at udføre det, der var blevet krævet af dem. Men guver-
nøren sendte dem bort med tunge trusler, og sagde: "At overtræde denne forordning fra den
10 øverste hersker er helligbrøde. Derfor færdiggør I enten opgaven, der er pålagt jer, eller I un-
dergiver jer sværdets straf skyldige i forræderi."

Gennem mange forhandleres intervention og flittig brug af gaver, lykkedes det dem at få en
udsættelse af guvernørens dom, indtil udsendinge kunne sendes til kejseren i Konstantinopel
for at bønfalde ham om bistand til at fuldføre deres opgave.

15 Udsendinge blev straks sendt til kejseren. Ved ankomsten berettede de efter bedste evne om
den forfærdelige situation, de kristne var i, om deres suk og deres tårer. Fortællingen fremkald-
te medfølelse hos alle, der lyttede. Udsendingene beskrev detaljeret de kristnes lidelser, de
fornærmende slag og spyt, lænkerne og indespærringerne, som de var udsat for i Kristi navn.
De fortalte, hvordan de ulykkelige mennesker hele tiden led tab af deres ejendele på grund af
20 konfiskation – ja ydermere, hvordan de var genstand for korsfæstelse og alle former for tortur.
De fortsatte med at forklare de påskud, som deres fjender brugte for at ødelægge disse stakkels
mennesker.

På det tidspunkt bar Konstantin, med tilnavnet Monomachus,¹ en klog og fremragende mand,
scepteret og ledte administration af Konstantinopels imperium med kraftfuld energi. Han gav
25 en villig godkendelse af de ynkværdige anmodninger fremført af Kristi trofaste tilhængere og
lovede dem penge til at udføre opgaven, der var pålagt dem, for han følte fuld og kærlig sympa-
ti grundet deres fortsatte problemer og trængsler. Han tilføjede dog denne betingelse: pengene
skulle gives, hvis de kunne opnå et løfte fra herskeren i landet om, at ingen på nær kristne skul-
le tillades at bo inden for det område, der blev omkredset af den mur, som de foreslog at opføre
30 ved hjælp af den kejserlige donation. [...]

[De kristne opnår dette tilsagn fra kaliffen]

Da de omsider havde bragt sagen til en vellykket afslutning, drog de deputerede hjem, og de
kristne færdiggjorde med hjælp fra Gud den del af muren, der var tildelt dem. Det var i året
1063 efter Herrens inkarnationen og i det 36. år før befrielsen af byen,² under den ægyptiske

¹ Konstantin d.10., der regerede 1059-1067

² Korsfarernes erobring af Jerusalem i 1099

kalif Mustansirs³ regeringstid. Indtil da havde saracenerne og de kristne boet spredt sammen. Herefter blev saracenerne på fyrstens ordre tvunget til uden tvist at flytte til andre dele af Jerusalem og forlade det bykvarter, der blev opkaldt efter de troende. Ved denne ændring blev situationen for Kristi tjenere væsentligt forbedret. På grund af tvungen omgang med Belials mænd,⁴ var der ofte opstået skænderier, hvilket i høj grad forøgede deres [de kristnes] problemer. Da de omsider var i stand til at bo for sig selv uden forstyrrende uenighed, forløb deres liv mere fredeligt.

J. M. Rosenløv: *Kalifatet – Dets ekspansion og det muslimske herredømme i Palæstina og Syrien* (2014)

Historia rerum in partibus transmarinis gestarum. Her efter E. A. Babcock (overs.): *A History of Deeds done Beyond the Sea*, I-II. New York 1976. I:406f.

³ Mustansir (Bomensor Elmostensab) var kalif 1036-1094

⁴ *Belials mænd*: araberne/muslimerne